

[Arne Bjerregaard]

ikke prøve på at lade befolkningsgrupper modarbejde hinanden for at tilgodese sin egen partipolitik. Vil man tilgodese befolkningen, så må man da prøve på politisk at virke for, at det bliver bedst muligt, i stedet for at bruge den næsten, vil jeg sige, som pløjekalve for det partipolitiske.

Derfor siger jeg, at jeg er enig i meget af det, hr. Camre siger, og at jeg er enig i meget af det, socialdemokraterne tit siger kunne være en vej. Men hvorfor så ikke prøve på at få de andre med til at gå en anden vej eller dreje ind på den vej, man er inde på, hvis man har den klare afvisning, i stedet for at sige: vi står med en helt anden politik? Jeg ved jo udmærket, at hvis socialdemokratiet fik regeringen i morgen, ville der ikke være megen forandring i den politik, der føres, måske 10 pct. Det ville være det højeste. Hvorfor så ikke erkende det og prøve på at neddæmpe denne store skillelinje i dansk politik, som jeg stadig væk føler er ødelæggende og i alt fald sætter dem af os skakmat, som har en anden opfattelse af, hvilken politik der skulle føres?

Lad mig så henvende mig til skatteministeren, som siger, det er teknisk besværligt at lave en prisudligningsafgift på disse områder. Det erkender jeg, og jeg ved heller ikke, om det kan laves helt korrekt. Men jeg er bare nødt til at sige, at det, jeg har sagt, det mener jeg, og det mener vi. Ja men så må man jo gøre det, som er teknisk besværligt.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne sige tak til skatteministeren for de ord, der faldt om autogassen, og samtidig sige, at det er kedeligt, at det ikke har været muligt for miljøministeren at være til stede her i salen i dag. Det er selvfølgelig lidt mærkeligt, at vi har en miljøminister, der anbefaler disse særlige afgifter på miljøområdet, men de kommer jo ikke igennem, så vidt man kan skønne af debatten.

Det, jeg gerne ville have haft miljøministeren til at bemærke noget om i dag, var, at vi jo står over for det problem, at vi skal væk fra den blyholdige benzin, og vi ved jo alle sammen, at det går meget trægt og vist formentlig er umuligt at nå til en virkelig miljøindsats på dette område på EF-basis, fordi de andre lande ikke vil gå så langt, som det er nødvendigt. Så peger man på, at katalysa-

torer i biler kan være en udvej, og samtidig på, at disse katalysatorer bliver meget kostbare; de slides hurtigt op og koster derfor meget i reparation. Men i hvert fald på en række af de noget større biler vil det jo være muligt at gå over til at bruge gas. Det ville jeg godt have hørt miljøministerens bemærkninger om.

Jeg ved ikke, om man lagde mærke til, at jeg i første omgang ikke omtalte kulafgiften. Jeg havde håbet, at miljøministeren ville være kommet senere, fordi der også i denne forbindelse er noget, jeg gerne ville have bedt ham om at kommentere. Jeg har drøftet det lidt med energiministeren, og energiministeren påpegede, at der formentlig ved, at man forhøjer kulafgiften, også opnås et fremskud på miljøområdet, fordi det nok vil være mere økonomisk fordelagtigt nu at fyre med halm visse steder, når vi forhøjer afgiften på kul.

Og så ville jeg godt have spurgt – og det kan miljøministeren så senere få lejlighed til at tage stilling til – om det dog ikke for denne regering ville være muligt at gøre det, som den socialdemokratiske regering lovede, men som ikke rigtig tog noget omfang, at vi studerer, hvad vi dog kan gøre for at bremse miljøsvineriet fra de kulfyrede værker, som vi af andre grunde vil have.

Det er ting, som jeg godt forstår at de tilstedeværende ministre ikke kan kommentere. Det er jo miljøministerens område, men i hvert fald vil jeg da håbe, at han får tid til at læse debatten. Den har jo i høj grad også miljøaspekter.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Vi har jo endnu en lang dagsorden foran os, så jeg skal ikke bidrage til at forlænge debatten om dette punkt yderligere, men der er dog alligevel et par ting, som hr. Camre for et øjeblik siden var inde på, og som ikke kan stå uimodsagte.

Det ene er spørgsmålet om udviklingen i underskuddet på statsfinanserne. Nu har hr. Camre efterhånden mange gange her i folkettinget søgt at sammenligne det enkelte års underskud med det, der blev slutresultatet i 1982, altså det år, hvor socialdemokratiet gik af. Jeg kan da godt se, at når hr. Camre taler om et underskud i 1982 på 54 mia kr. og vi nu er kommet ned på 14,5 mia kr., så er af-